

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 10C/34/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5419201115
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Bebej
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2020:5419201115.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín sudcom JUDr. Petrom Bebejom v právnej veci žalobcu: G. X., B.. XX.XX.XXXX, X. X. - G., T. XXX/XX, zastúpený JUDr. Pavlom Novotným, advokátom, so sídlom v Dolnom Kubíne, Andreja Sládkoviča 1801/4, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom v Bratislave - mestská časť Staré Mesto, Štúrova 2, IČO: 00166481, s oznámenou adresou na doručovanie: Okresná prokuratúra Dolný Kubín, Radlinského 1713/36, Dolný Kubín, v spore o náhradu škody 2.466,50 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.466,50 eura s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania za obdobie od 29.09.2018 až do jej zaplatenia, to všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu 16.08.2019 elektronicky, autorizovanou podľa osobitného predpisu, sa žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 2.466,50 eura s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania za obdobie od 29.09.2018 až do jej zaplatenia, ako aj náhrady trov konania.

2. Odôvodnil ju tým, že podanou žalobou využíva právo dané čl. 46 ods. 3 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava SR v znení neskorších predpisov (ďalej len „Ústava“) a konkretizované zákonom č. 513/2004 (správne 514/2003) Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoZŠ“).

2.1. Dňa 05.02.2015 vydal vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Dolnom Kubíne, Odbor kriminálnej polície, Dolný Kubín (ďalej len „vyšetrovateľ OR PZ DK“) uznesenie o začatí trestného stíhania pod ČVS: ORP-72/2-VYS-DK-2015 za zločin Skrátene dane a poisteného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „TZ“). Dňa 14.12.2015 vydal vyšetrovateľ OR PZ DK uznesenie o vznesení obvinenia pod ČVS: ORP-72/2-VYS-DK-2015 (ďalej len „Uznesenie“) za zločin Skrátene dane a poisteného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 TZ na tom skutkovom základe, že žalobca ako konateľ obchodnej spoločnosti L. so sídlom B. (do 20.11.2013 so sídlom Y.), IČO: XXXXXXXX, mal v daňovom priznaní k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 4. štvrtrok 2012, podanom na Daňovom úrade Žilina, pobočka Dolný Kubín dňa 26.01.2013, vykázať vlastnú daňovú povinnosť vo výške 1.816,65 eura, pričom si mal neoprávnene na základe fiktívnej dodávateľskej faktúry od subjektu označeného „B.“ na sumu 652.268,10 eura s DPH, uplatniť odpočítanie DPH vo výške 108.711,35 eura, čím mal ku škode Slovenskej republiky, zastúpenej správcom dane Daňovým úradom Žilina, skrátiti vlastnú daňovú povinnosť na DPH v celkovej výške 108.711,35 eura. Proti uvedenému Uzneseniu podal žalobca dňa 25.01.2016 prostredníctvom svojho (v tom čase ustanoveného) obhajcu sťažnosť, ktorú následne (03.02.2016) aj odôvodnil. Táto sťažnosť bola uznesením Okresnej prokuratúry

Dolný Kubín z 11.02.2016, č. k. Pv 66/15/5503-15 ako nedôvodná zamietnutá. Následne prebiehalo na OR PZ DK vyšetrovanie, počas ktorého (konkrétne dňa 02.03.2016) si žalobca zvolil svojho obhajcu. Po skončení vyšetrovania podala dňa 27.04.2016 Okresná prokuratúra Dolný Kubín (ďalej len „OP DK“) na žalobcu obžalobu pre zločin Skrátene dane a poisteného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 TZ. Na základe uvedenej obžaloby bolo na Okresnom súde Dolný Kubín (ďalej len „OS DK“) vedené pod sp. zn. 9T/19/2016 súdne konanie, v rámci ktorého žalobca prostredníctvom svojho obhajcu podal dňa 02.06.2016 návrh na predbežné prejednanie obžaloby spolu s návrhom na vykonanie dokazovania, ktorý dňa 02.09.2016 ešte doplnil. Dňa 20.10.2016 OS DK uznesením č. k. 9T/19/2016-565 odmietol danú obžalobu a vec vrátil prokurátorovi. Proti uvedenému uzneseniu podal prokurátor OP DK sťažnosť, ku ktorej sa žalobca prostredníctvom svojho obhajcu vyjadril. O tejto sťažnosti rozhodoval Krajský súd v Žiline, ktorý uznesením z 08.02.2017 č. k. 2To/6/2017-600 uznesenie okresného súdu zrušil a uložil mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Vo veci tak okresný súd nariadil hlavné pojednávanie, kde následne dňa 29.06.2017 svojím rozsudkom vedeným pod sp. zn. 9T/19/2016, podľa ust. § 285 písm. a) Trestného poriadku (ďalej len „TP“) oslobodil žalobcu spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Proti uvedenému rozsudku podal dňa 31.08.2017 odvolanie prokurátor OP DK, ku ktorému sa žalobca prostredníctvom svojho obhajcu dňa 11.09.2017 vyjadril. Na základe tohto odvolania rozhodol Krajský súd v Žiline dňa 15.11.2017 uznesením č. k. 2To/61/2017-703, ktorým podľa § 319 TP odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol. Toto uznesenie, ktoré bolo konečným rozhodnutím v tejto trestnej veci, nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 15.11.2017.

2.2. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, v ktorom došlo k oslobodeniu spod obžaloby, treba hľadať nielen v čl. 46 ods. 3 Ústavy, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 Ústavy, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní je vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa preukáže ich postup ako mylný a zasahujúci do základných práv (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 z 18.08.2010). V zmysle ustálenej judikatúry, ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa tak posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedené sp. zn. 4 Cdo 183/2009 z 30.11.2009). V danom prípade oslobodenie žalobcu spod obžaloby znamenalo, že sa skutočne preukázali skutočnosti tvrdené žalobcom už na začiatku trestného stíhania a teda, že jeho trestné stíhanie bolo nedôvodné a že Uznesenie bolo nezákonné. Inak povedané, že trestné stíhanie voči žalobcovi nemalo byť vôbec začaté.

2.3. Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak (§ 17 ods. 1 ZoZŠ). Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu (§ 18 ods. 1 ZoZŠ). Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom (ďalej len „AT“), t.j. vyhláškou č. 655/2004 Z. z. Ministerstva spravodlivosti SR o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (§ 18 ods. 3 ZoZŠ).

2.4. Žalobcovi začatým trestným stíhaním a vznesením obvinenia vo veci zločinu Skrátene dane a poisteného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 TZ vznikla škoda v podobe vynaložených nákladov na obhajobu (odmena a hotové výdavky zvoleného obhajcu), ktoré podľa záverečného vyúčtovania obhajcu predstavovali sumu vo výške 2.466,50 eura. Žalobca uhradil v hotovosti dňa 18.05.2018 svojmu obhajcovi sumu 2.500,- eur, a preto v súlade so ZoZŠ a všeobecným princípom spravodlivosti požaduje náhradu sumy 2.466,50 eura, ktorú musel vynaložiť na účelné uplatnenie svojich práv a ktoré zodpovedajú príslušným ustanoveniam AT. Okrem vyúčtovania obhajcu z 01.02.2018 a dokladu o úhrade čiastky 2.500,- eur z 18.05.2018 predložil aj doklady preukazujúce vykonanie jednotlivých úkonov právnej služby, u prevzatia a prípravy obhajoby plnomocenstvo, písomný záznam o poradách s klientom (žalobcom), zápisnicu o výsluchu svedka, návrhy a vyjadrenia obhajcu a zápisnice z hlavných pojednávaní na okresnom súde.

2.5. Predpokladom vzniku objektívnej zodpovednosti štátu za škodu je splnenie troch podmienok (§ 25 ods. 1 ZoZŠ odkazujúci na OZ): a) nezákonné rozhodnutie (Uznesenie) orgánu verejnej moci (t.j. OR

PZ DK), ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie vo veci zločinu Skrátene dane a poisteného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 TZ, b) vznik škody, ktorá bola taktiež preukázaná, nakoľko žalobca musel vynaložiť finančné prostriedky na obhajobu vo výške 2.466,50 eura, pričom táto škoda nastala v majetkovej sfére žalobcu, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napraviteľná poskytnutím majetkového (peňažného) plnenia, c) príčinná súvislosť medzi nezákonnými rozhodnutiami a vznikom škody, nakoľko škoda vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia (Uznesenia), t.j. existuje medzi nimi vzťah príčiny a následku, pri ktorom platí, že ak by nedošlo k nezákonnému rozhodnutiu, nevznikla by ani škoda. Nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci bolo rozhodujúcou príčinou toho, že žalobca ako obvinený musel vynaložiť finančné prostriedky na zabezpečenie svojej obhajoby.

2.6. Povinnosť vopred predbežne prerokovať nárok na náhradu škody s príslušným orgánom (v danej veci Generálnou prokuratúrou SR) žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu učinil, keď tomuto orgánu doručil 02.07.2018 písomnú žiadosť, v rámci ktorej si uplatnil náhradu škody v celkovej výške 2.466,50 eura, keď v nej súčasne aj zdôvodnil dôvody tohto nároku.

2.7. Dňa 28.09.2018 bola právnemu zástupcovi žalobcu doručená odpoveď z Generálnej prokuratúry SR, v rámci ktorej uvedený orgán odmietol žiadosť žalobcu, keď konštatoval, že orgány činné v trestnom konaní postupovali v súlade so zákonom a v danom prípade nie je príčinná súvislosť v zmysle ZoZŠ medzi uplatňovanou náhradou škody a Uznesením, resp. nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní.

2.8. Za daných okolností je teda nútený uplatniť svoj nárok na zaplatenie sumy 2.466,50 eura súdnou cestou, keď súčasne požaduje aj zaplatenie zákonných úrokov z omeškania (podľa § 16 ods. 4 ZoZŠ) odo dňa nasledujúceho po doručení odpovede z Generálnej prokuratúry SR (tá bola právnemu zástupcovi žalobcu doručená dňa 28.09.2018) do zaplatenia.

3. Žalovaná v písomnom vyjadrení z 08.10.2019 k žalobe, žalobcom uplatnený nárok v celom rozsahu neuznala a žiadala žalobu zamietnuť, nakoľko žalobca nepreukázal opodstatnenosť a právny nárok svojich tvrdení.

3.1. Podľa názoru žalovanej neskoršie rozhodnutie súdu o oslobodení obvineného spod obžaloby v žiadnom prípade nezakladá záver o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia voči jeho osobe bolo nezákonné. Podľa § 6 ods. 1 ZoZŠ, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Žalobcova konštrukcia, t. j. že uznesenie o začatí trestného stíhania a uznesenie o vznesení obvinenia sú nezákonné s poukazom na fakt, že jeho trestné konanie bolo ukončené oslobodzujúcim rozsudkom súdu, nemá oporu v žiadnom z ustanovení ZoZŠ. Tento zákon totiž vo svojich ustanoveniach takúto konštrukciu neupravuje a nepriznáva ani oslobodzujúcemu rozsudku automaticky status nezákonného rozhodnutia. Konštrukcia predkladaná žalobcom je teda v rozpore so samotným znením zákona, nakoľko z vyššie citovaného ustanovenia je zrejmé, že tento zákon vymedzuje striktné a jednoznačne (nie exemplárne), aké rozhodnutie možno považovať za nezákonné. Nezákonným rozhodnutím je iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V tomto prípade by teda uznesenie o vznesení obvinenia muselo byť procesným spôsobom zrušené prokurátorom ako nezákonné, čo sa však nestalo.

3.2. V právnom poriadku Slovenskej republiky neexistuje zákon, ktorý by za orgán príslušný na zmenu, resp. zrušenie rozhodnutia o vznesení obvinenia orgánu činného v trestnom konaní určoval súd. Súd teda v tomto prípade za žiadnych okolností nemôže byť príslušným orgánom na zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia v zmysle § 6 ods. 1 ZoZŠ a už vôbec nie extenzívnym výkladom tohto zákona, ktorý je vzhľadom na znenie citovaného zákonného ustanovenia, vylúčený (je to iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zmenené alebo zrušené príslušným orgánom). Extenzívny výklad je o to viac neprípustný, že ZoZŠ stojí na prísnej absolútnej objektívnej zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu, preto rozširovanie skutkových podstát, ktoré sú základom pre priznanie nároku na náhradu škody by bolo zásahom súdnej moci do tvorby práva, ktorá v právnom poriadku Slovenskej republiky nie je zverená súdom, ale zákonodarnej moci. Je vecou zákonodarcu, aby do znenia ZoZŠ pojal právnu úpravu takejto konštrukcie nezákonného rozhodnutia a stanovil jej zákonný rámec. Ak tak zákonodarcu neurobil, nie je dôvod, aby činnosť zákonodarnej moci nahrádzala moc súdna, tzv. extenzívnym výkladom tohto zákona, ktorý predstavuje neprípustný zásah do výkonu právomocí orgánov činných v trestnom konaní.

3.3. Prípadné rozhodnutie súdu, ktoré by legitimizovalo takúto konštrukciu nezákonného rozhodnutia, by bolo v rozpore so všetkými zásadami trestného práva účinného na území Slovenskej republiky, pretože uznesenie o vznesení obvinenia nepredpokladá istotu, že skutok sa stal a že ho skutočne spáchal obvinený, ale vyjadruje istú mieru pravdepodobnosti o jeho spáchaní touto osobou. Uznesenie o

vznesení obvinenia tak nie je nezákonným z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa v neskorších štádiách trestného konania z rôznych dôvodov nepotvrdí (porovnaj II. ÚS 163/2013).

3.4. Iný záver by nepochybne viedol k popretiu základnej ústavnej zásady o prezumpcii neviny, k popretiu účelu samotného trestného konania, resp. jeho časti, t. j. prípravného konania, ktoré by de facto stratilo svoj význam a viedlo by k záveru o tom, že stíhať možno len osoby, ktorých vina je v čase vznesenia obvinenia bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Akékoľvek spájanie, resp. spoločné posudzovanie dvoch typov rozhodnutí, a to rozhodnutia o vznesení obvinenia (§ 206 TP) a oslobodzujúceho rozsudku (§ 285 písm. a) TP), v kontexte zákonných ustanovení ZoZŠ je neprijateľné a nelogické a nemožno k nemu dospieť ani extenzívnym výkladom tohto zákona. Predpoklady pre vydanie týchto dvoch typov rozhodnutí upravuje TP ako základná procesná norma trestného práva, ktorá logicky a systematicky nadväzuje na ústavný rámec trestného konania. Kým rozhodnutie o vznesení obvinenia má svoj základ v prijatí odôvodneného záveru o tom, že trestný čin spáchala určitá osoba (§ 206 ods. 1 TP), ktoré však v žiadnom prípade nemožno stotožniť so záverom o tom, keď v priebehu trestného konania, v konaní pred súdom, príslušný orgán - súd dospel k záveru, že skutok, pre ktorý sa viedlo trestné konanie a pre ktorý bolo vznesené obvinenie konkrétnej osobe, nevykazuje znaky trestného činu.

3.5. Zdôraznil, že uznesenie o vznesení obvinenia nie je konečným rozhodnutím o vyslovení viny obvineného, je len procesným vyjadrením zákonne odôvodneného predpokladu (vyššia miera pravdepodobnosti), že trestný čin spáchala konkrétna osoba. V tomto prípade možno jednoznačne ustáliť, že v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia boli splnené všetky zákonné predpoklady, príslušným orgánom (prokurátor) nebolo konštatované žiadne porušenie zásad trestného konania (napr. prezumpcia neviny). Naopak, pokiaľ by orgány činné v trestnom konaní ďalej nekonali, mohli by sa vystaviť zase žalobe na Ústavný súd SR zo strany poškodeného subjektu. Otázkou nezákonnosti rozhodnutia nemožno v civilnom (sporovom) konaní o náhradu škody posudzovať ako predbežnú otázku. Zákonnou podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody z titulu spôsobenej nezákonným rozhodnutím, je zrušenie, resp. zmena rozhodnutia, ktorým bola škoda spôsobená, a to orgánom na to príslušným. V danej veci ale táto podmienka splnená nebola (zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia prokurátorom). Z citácie ust. § 6 ods. 1 ZoZŠ vyplýva, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je, okrem iného, nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, čo tu ale nebolo. Doterajšiu judikatúru nemožno preto vykladať len mechanicky tak, že každý oslobodzujúci rozsudok znamená aj nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia. Prijatie tohto názoru by potom znamenalo, že vydať také uznesenie (vznesenie obvinenia) je možné len v prípade „úplného dokázania viny“ konkrétnej osobe, t. j. „prejudikovanie“ konečného právoplatného rozhodnutia o uznaní viny obvineného. Vydanie uznesenia o vznesení obvinenia bez ďalšieho nemožno považovať za nezákonné iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou, sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila (II ÚS 163/2013). Z uvedeného vyplýva, že na každé z týchto rozhodnutí kladie zákon iné nároky. Kým pri vznesení obvinenia postačuje dôvodné podozrenie o spáchaní trestného činu určitou osobou, pri vydaní meritórneho rozhodnutia, resp. pri rozhodovaní o prijatí ďalšieho opatrenia (podanie obžaloby, ev. podanie návrhu na schválenie dohody o vine a treste), musí byť dostatočne zrejmé, v súlade so zásadami trestného konania (§ 2 ods. 10, 12 TP), či skutok, ktorý sa stal, je možné naďalej kvalifikovať ako trestný čin spáchaný konkrétnou osobou.

3.6. Orgány činné v trestnom konaní majú zákonnú povinnosť stíhať osobu, ktorá je dôvodne podozrivá zo spáchania trestného činu. Preto pri vznesení obvinenia je prípustná istá miera pochybnosti o spáchaní tohto skutku obvineným, pričom uvedené je predmetom ďalšieho vyšetrovania, ktoré predstavuje najvýznamnejšiu časť prípravného konania. V prípade, že výsledky prípravného konania nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, sa stal a že ho spáchal obvinený, hoci by tu aj mohli byť badateľné nejasné okolnosti, ktoré však nie je možné nijakými dôkaznými prostriedkami ozrejmiť, t. j. vyvrátiť alebo potvrdiť, je zákonnou povinnosťou prokurátora postupovať v súlade s ustanoveniami TP, vzťahujúce sa na takúto situáciu, teda podať obžalobu, aby v súlade s ostatnými zásadami trestného konania vyniesol konečné rozhodnutie jediný kompetentný orgán, a to súd. Hoci sú známe rozhodnutia NS SR, z ktorých niektoré prijali záver o tom, že v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, má oslobodzujúci rozsudok, resp. uznesenie o zastavení trestného stíhania voči obvinenému, rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, k čomu dospeli tzv. extenzívnym výkladom ZoZŠ, s takýmto záverom nie je možné súhlasiť, nakoľko popiera základný účel trestného konania a vytvára neprípustný nátlak súdnej moci na činnosť orgánov činných v trestnom konaní.

3.7. Sankcionovanie orgánov činných v trestnom konaní civilnými súdmi za ich činnosť uskutočňovanú na základe a v medziach zákona je preto neprípustným zásahom do ich právomoci a je nepochopením systému trestného konania v právnom poriadku Slovenskej republiky. S poukazom na vyššie uvedené a článok 144 ods. 1 Ústavy žiadal, aby súd vzal vyššie uvedené do úvahy a nenasledoval bezvýhradne tieto rozhodnutia.

3.8. Okrem toho, v protiklade s prezentovaným právnym názorom, vrátane jeho vyjadrenia v žalobe, poukázal na právny názor prezentovaný napríklad aj v uznesení Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/36/2016, podľa ktorého je neprípustné viesť trestné stíhanie len „vo veci“ pri splnení podmienok § 206 ods. 1 TP, teda, keď je známy páchatel' trestnej činnosti. Nerešpektovanie uvedeného postupu reálne znamená, že osobe podozrivej je zabránené uplatňovať procesné práva obvineného.

3.9. Keďže pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným rozhodnutím je potrebné súčasné splnenie troch kumulatívnych podmienok, t. j. existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi namietaným rozhodnutím a vznikom škody, pričom v tomto prípade nie je splnená základná z podmienok, a to existencia nezákonného rozhodnutia, nie je daný v tejto veci už samotný základ nároku uplatňovaného žalobcom.

4. V následnej replike žalobcu danej vyjadrením jeho zástupcu z 08.11.2019 žalobca k vyjadreniu žalovanej v ňom prezentovanej jej obrane uviedol, že túto považuje za nesprávnu, nedôvodnú a vo svojej podstate aj účelovú.

4.1. Podstata obrany žalovanej spočíva v tom, že nie je daná prvá podmienka potrebná pre vznik objektívnej zodpovednosti štátu za škodu, ktorou je nezákonné rozhodnutie, keďže podľa jej názoru nebolo uznesenie o vznesení obvinenia ČVS: ORP-72/2-VYS-DK-2015 zo 14.12.2015 (Uznesenie) zrušené. Za zrušujúce rozhodnutie pritom žalovaná nepovažovala rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín z 29.06.2017 sp. zn. 9T/19/2016, ktorým tento súd podľa ust. § 285 písm. a) TP oslobodil žalobcu spod obžaloby, a to v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline z 15.11.2017 č. k. 2To/61/2017-703, ktorým podľa § 319 TP odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol. Takýto názor, objavujúci sa v argumentácii žalovanej aj v iných veciach, považuje žalobca za zjavne nesprávny. Je síce pravdou, že základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 prvá veta ZoZŠ je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom, avšak pre správnu interpretáciu tohto zákonného ustanovenia nestačí vychádzať len z jeho gramatického výkladu, nakoľko tento výklad slúži len na prvotné priblíženie k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis. Na overenie správnosti výkladu, resp. na jej doplnenie alebo spresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy postavené na úroveň gramatického výkladu, najmä teleologický a systematický výklad, vrátane ústavne konformného výkladu, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie prispieť k zisteniu obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy.

4.2. Podľa ustálenej judikatúry súdov SR, právny nárok jednotlivca na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa ZoZŠ. Doterajšia (ustálená) súdna judikatúra pritom dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená, pričom súčasne dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.

4.3. V danej súvislosti poukázal na konkrétne rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (rozsudok sp. zn. 4 MCdo 15/2009 uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/2014) a takisto Ústavného súdu SR (napríklad nálezy sp. zn. III. ÚS 117/06, sp. zn. I. ÚS 320/2016, sp. zn. I. ÚS 395/2016, sp. zn. I. ÚS 540/2016 a iné). Z najnovších rozhodnutí Najvyššieho súdu SR poukázal na uznesenie vedené pod sp. zn. 3 Cdo 181/2017, z ktorého vyplýva, že: „Po vydaní rozhodnutia najvyšším súdom sp. zn. 4 M Cdo 15/2009, najvyšší súd nevydal rozhodnutie, ktoré by v porovnaní s týmto rozhodnutím bolo založené na odlišných právnych záveroch. Dovolateľkou nastolená otázka bola najvyšším súdom posudzovaná v súlade so závermi vyjadrenými v uvedenom rozhodnutí napríklad v rozhodnutiach z 30. marca 2011 sp. zn. 3 Cdo 194/2010, z 30. januára 2011 sp. zn. 4 Cdo 54/2011, z 12. decembra 2012 sp. zn. 7 Cdo 145/2011, z 19. júna 2013 sp. zn. 7 Cdo 87/2012, z 19. februára 2014 sp. zn. 7 MCdo 27/2012 a z 9. novembra 2017 sp. zn. 3 Cdo

156/2017. Právne názory v predmetnej otázke uvedených rozhodnutí sú tiež v súlade s právnym názorom ústavného súdu, ktorý v rozhodnutí zo 7. júla 2016 sp. zn. I. ÚS 320/2016 konštatoval, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania“ a ktorý k tomu v ďalšej časti svojho rozhodnutia dodal, že „pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca“. V uvedenom rozhodnutí tak Najvyšší súd SR konštatoval, že v súčasnosti v rozoberanej otázke neexistuje rozdielnosť v judikačnej činnosti. Naopak, rozhodovacia prax dovolacích senátov je jednotná, zodpovedajúca (práve) vyššie definovaným právnym záverom. Napriek tomu, že skutočne nemajú rozhodnutia súdov Slovenskej republiky všeobecnú právnu záväznosť, ako konštatovala žalovaná, podstatná je ich argumentačná presvedčivosť a samozrejme aj zjednocujúca činnosť Najvyššieho súdu SR.

4.4. Za daných okolností potom skutočne neobstojí argumentácia žalovanej, nakoľko nezákonným rozhodnutím je aj predmetné Uznesenie, pretože trestné stíhanie žalobcu skončilo oslobodením spod obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Ako je totiž uvedené vyššie, rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Opätovne zdôraznil, že ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré skončilo oslobodením spod obžaloby, treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 Ústavy a teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktno dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je síce povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa však štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Preto sa skutočne žalovaná mylí, keď namietala daný výklad ako extenzívny, pretože sa jedná o výklad rešpektujúci základné práva žalobcu.

4.5. K poukazu žalovanej na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 163/2013 uviedol, že sa jedná o ojedinelé rozhodnutie, ktoré sa prioritne venuje otázke premlčania, resp. určeniu začiatku plynutia premlčacích lehôt. Súčasne je potrebné zdôrazniť, že ak by toto rozhodnutie ústavného súdu malo smerovať k zásadnej revízii ustálenej judikatúry (predovšetkým Najvyššieho súdu SR), muselo by sa s ňou adekvátne vysporiadať; čo ale nebolo predmetom posúdenia v dotknutom konaní pred Ústavným súdom SR. Tento síce konštatoval, že dotknutá judikatúra Najvyššieho súdu SR neprešla testom ústavnosti, avšak takýto test nevykonala ani on v predmetnom náleze. Súvisiace úvahy ústavného súdu je tak potrebné vnímať predovšetkým v okolnostiach konkrétnej (ním prejednávanej) veci.

4.6. K tomu navyše zdôraznil, že Ústavný súd SR sa k danej problematike (náhrady škody) jednoznačne vyjadril v neskorších rozhodnutiach (viď vyššie uvedené nálezy sp. zn. III. ÚS 117/06, sp. zn. I. ÚS 320/2016, sp. zn. I. ÚS 395/2016, sp. zn. I. ÚS 540/2016 a iné) a preto skutočne žalovanou uvádzané rozhodnutie (nález sp. zn. II. ÚS 163/2013) nemôže nič meniť na fakte, že súdna prax sa jednoznačne ustálila na závere, že pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Za daných okolností tak skutočne nie je možné hovoriť o tom, že by daný záver viedol k popretiu základnej ústavnej zásady o prezumpcii nevinu. Rovnako nie je možné hovoriť ani o sankcionovaní orgánov činných v trestnom konaní civilnými súdmi, nakoľko prípadné pozitívne rozhodnutia v uvedených veciach nie sú sankciou, ale iba reparáciou škody a tobôž nie je možné hovoriť o postihu orgánov činných v trestnom konaní, ktorými sú prokurátor a policajt (viď ust. § 10 ods. 1 TP).

5. Napokon v duplike žalovanej danej podaním z 11.12.2019 sa žalovaná v plnom rozsahu pridŕžavala svojho vyjadrenia z 09.10.2019 a dôvodov v ňom uvedených. Súdna prax, na ktorú poukazuje vo

svojej replike žalobca, nemá oporu v zákonomnom znení príslušných ustanovení ZoZŠ a vychádza z nesprávneho výkladu najmä § 6 ods. 1 ZoZŠ. Bez ohľadu na tvrdenia žalobcu je podstatné uviesť, že rozhodnutie, ktorým mala byť škoda spôsobená, nebolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Okresný súd Dolný Kubín, ani Krajský súd v Žiline nie sú príslušným orgánom na zmenu, ani na zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia. Nemožno ich rozhodnutia v konaní pred súdom považovať za také, ktoré by zakladali nárok žalobcu na náhradu škody. Vznesenie obvinenia žalobcovi bolo zákonné a bolo aj preskúmané v rámci postupu podľa § 185 a nasl. TP. Orgány činné v trestnom konaní postupovali správne a zákonne v zmysle zásad platných v trestnom konaní. V čase rozhodovania o sťažnosti žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia neexistoval zákonný dôvod na jeho zrušenie a zároveň v čase podávania obžaloby neexistoval dôvod na zastavenie trestného stíhania, resp. iný postup okrem podania obžaloby. Žalobca v prípravnom konaní nevyužil všetky prostriedky ochrany, a to najmä mimoriadny opravný prostriedok podľa § 363 a nasl. TP a touto svojou nečinnosťou aj sám prispel k ďalšiemu konaniu, ktoré vyústilo do podania obžaloby, pričom v čase možnosti uplatnenia tohto postupu už obhajcu mal. Právny poriadok Slovenskej republiky nepozná pojem ako ojedinelé rozhodnutie, s ktorým by spájal inú záväznosť rozhodnutí a zároveň judikatúra, na ktorú poukazuje žalobca nie je pre rozhodnutie súdu záväzná, pretože sa nejedná o stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa § 22 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Súd by mal posúdiť otázky uvedené v podaniach žalovanej bez „záťaž“ názorov, ktoré nemajú oporu v paragrafovom znení ZoZŠ. Keďže pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným rozhodnutím je potrebné súčasné splnenie troch kumulatívnych podmienok, t. j. existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi namietaným rozhodnutím a vznikom škody, pričom v tomto prípade nie je splnená základná z podmienok, a to existencia nezákonného rozhodnutia, nie je daný v tejto veci už samotný základ nároku žalobcu, z ktorého dôvodu žiadal žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť.

6. Súd na pojednávaní 20.01.2020 konal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu, ktorý prostredníctvom svojho zástupcu vyjadril súhlas s konaním a rozhodovaním v jeho neprítomnosti.

6.1. Zástupca žalobcu sa v celom rozsahu pridŕžoval písomne podanej žaloby v znení následnej repliky s tým, že nad rámec tam uvedeného už nemá viac čo doplniť. V záverečnom prednese žiadal vzhľadom na vykonané dokazovanie žalobe vyhovieť. Uviedol, že štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za postup svojich orgánov. V danom prípade je rozhodujúci výsledok trestného konania a ten bol taký, že žalobca bol oslobodený spod obžaloby, lebo bolo preukázané, že daný skutok, pre ktorý bol stíhaný, nespáchal. Ponechal na úvahe súdu to, či vyhovie požiadavke žalovanej na predĺženie lehoty na zaplatenie.

7. Žalovaná prostredníctvom povereného pracovníka orgánu konajúceho za žalovanú, žiadala žalobu zamietnuť, pridŕžavajúc sa svojho vyjadrenia k žalobe a následnej dupliky. Pre prípad úspechu žalobcu vo veci žiadala o poskytnutie dlhšej lehoty na zaplatenie, a to 30-dňovej, s ohľadom na pomerne komplikovaný postup súvisiaci s vyplácaním plnenia. V záverečnom vyjadrení uviedla, že žiada žalobu zamietnuť, nakoľko nie sú splnené zákonné predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody.

8. Z rozhodných skutkových okolností bolo medzi stranami sporu nesporným to, že žalobca bol na základe Uznesenia (uznesenia vyšetrovateľa OR PZ DK zo 14.12.2015 ČVS: ORP-72/2-VYS-DK-2015 o vznesení obvinenia) trestne stíhaný za zločin Skrátene dane a poisteného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 TZ za skutok bližšie vymedzený v danom uznesení, ktorým malo dôjsť ku škode skrátene daňovej povinnosti na DPH vo výške 108.711,35 eura, keď sťažnosť, ktorú voči nemu podal, bola prokurátorom OP DK zamietnutá ako nie dôvodná uznesením z 11.02.2016 č. k. Pv/66/15/5503-15. Nesporné bolo aj to, že trestné stíhanie žalobcu v prípravnom konaní bolo ukončené podaním obžaloby za stíhaný skutok na tunajšom súde dňa 27.04.2016, o ktorej bolo najprv rozhodnuté uznesením tunajšieho súdu z 20.10.2016 č. k. 9T/19/2016-574 jej odmietnutím podľa § 244 ods. 1 písm. h) TP za použitia § 243 ods. 3 druhá časť TP a vrátením veci prokurátorovi. Toto uznesenie na podklade sťažnosti OP DK bolo zrušené uznesením Krajského súdu v Žiline z 08.02.2017 č. k. 2To/6/2017-600 s uložením povinnosti tunajšiemu súdu vo veci znova konať a rozhodnúť. Napokon tunajší súd rozsudkom z 29.06.2017 č. k. 9T/19/2016-684 oslobodil terajšieho žalobcu ako obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. a) TP, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Sťažnosť prokurátora OP DK voči uvedenému rozsudku bola zamietnutá uznesením Krajského súdu v Žiline z 15.11.2017 č. k. 2To/61/2017-703, právoplatným 15.11.2017. Tieto nesporné skutočnosti napokon potvrdzuje aj obsah pripojeného a oboznámeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 9T/19/2016. Nesporné bolo aj to, že žalobcovi bol vo veci na jeho žiadosť ustanovený ako obhajca jeho terajší zástupca z dôvodu, že

žalobca vyhlásil, že nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu (opatrenie sudcu pre prípravné konanie z 12.01.2016 č. k. OTp/201/2016-2). Toto ustanovenie bolo zrušené následným opatrením z 19.02.2016 z dôvodu nesplnenia podmienok pre ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 TP. Žalobca si následne svojho terajšieho zástupcu zvolil ako obhajcu (plnomocenstvo z 02.03.2016).

9. Trovy obhajoby pozostávajúce z odmeny za zastupovanie, režijných paušálov, náhrady za stratu času a nákladov na dopravu vyúčtoval obhajca žalobcovi listom z 01.02.2018 na sumu 2.466,50 eura s DPH (2.055,42 eura bez DPH), ktorý obsahuje podrobnú položkovitú špecifikáciu jednotlivých úkonov a náhrad, s účtovaním odmeny za jednotlivé úkony vo výške tarifnej odmeny podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom v čase vykonania jednotlivých úkonov právnej služby (ďalej len „vyhláška“). Žalobca dňa 18.05.2018 uhradil svojmu zástupcovi celkom 2.500,- eur, ako o tom svedčí doložený pokladničný doklad vystavený jeho zástupcom č. 0001, v ktorom ako účel platby sú uvedené „právne služby“.

10. Listom z 28.06.2018 v súlade s § 15 ZoZŠ požiadal žalobca Generálnu prokuratúru SR o predbežné prejednanie predmetného nároku na náhradu škody vo výške 2.466,50 eura. Na túto žiadosť, ktorá bola adresátovi doručená 02.07.2018, Generálna prokuratúra SR odpovedala listom z 24.09.2018 doručeným zástupcovi žalobcu 28.09.2018 tak, že túto žiadosť odmietla s odôvodnením, že nie je daná príčinná súvislosť v zmysle ZoZŠ medzi uplatňovanou náhradou škody a Uznesením, resp. nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní.

11. Spornou medzi stranami sporu bola otázka existencie základu žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody voči žalovanej, t.j. či za vyššie popísaných skutkových okolností je daná zodpovednosť žalovanej za škodu, ktorá žalobcovi vznikla v súvislosti s úhradou trov právneho zastúpenia svojmu obhajcovi, nepochybne vzniknutých v príčinnej súvislosti s vedeným trestným stíhaním voči jeho osobe, ktoré skončilo oslobodzujúcim rozsudkom, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný, teda, či vznikol žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu škody podľa ZoZŠ, k čomu každá zo strán sporu poskytla podrobnú, navzájom rozpornú, právnu argumentáciu.

12. Sporové strany v danej súvislosti prezentovali dve odlišné stanoviská, z ktorých jedno „liplo“ len na doslovnom jazykovom znení ust. § 6 ods. 1 ZoZŠ (jeho gramatickom výklade) a druhé poukazovalo na prakticky dlhodobu stabilnú judikatúru súdov vychádzajúcu z uplatnenia výkladu systematického - objasňujúceho obsah právnej normy vo vzájomných súvislostiach s inými právnymi normami v tejto súvislosti aj § 18 ZoZŠ a teleologického - vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade ZoZŠ ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy vo väzbe na princípy materiálneho právneho štátu zakotvené v článku 1 ods. 1 Ústavy.

13. K uvedenej spornej právnej otázke, v súvislosti s ktorou sporové strany predniesli podrobnú právnu argumentáciu, súd uvádza, že nevidí žiadny, tobôž právne významný dôvod pre akýkoľvek odklon od doterajšej konštantnej judikatúry všeobecných súdov, v súvislosti s existenciou ktorej žalobca konkrétne odkázal na uznesenie NS SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 z 18.08.2010 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/2014 a uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 181/2017 a ďalšie rozhodnutia, na ktoré ako na nadväzujúce po vydaní rozhodnutia 4 M Cdo 15/2009 poukázal NS SR v uznesení sp. zn. 3 Cdo 181/2017 (rozhodnutie z 30. marca 2011 sp. zn. 3 Cdo 194/2010, z 30. januára 2011 sp. zn. 4 Cdo 54/2011, z 12. decembra 2012 sp. zn. 7 Cdo 145/2011, z 19. júna 2013 sp. zn. 7 Cdo 87/2012, z 19. februára 2014 sp. zn. 7 M Cdo 27/2012 a z 9. novembra 2017 sp. zn. 3 Cdo 156/2017). Uvádzané rozhodnutia demonštrujú existenciu dlhodobu ustálenej súdnej praxe. Prípadný odklon od existujúcej judikatúry (čoho sa žalovaná aj explicitne dovoľavala) Najvyššieho súdu SR ako najvyššej súdnej inštancie v rámci všeobecného súdnictva, ktorého povinnosťou je dbať svojou rozhodovacou činnosťou o jednotný výklad a jednotné používanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov) zo strany súdu nižšej inštancie by mohol predstavovať zásah do základných práv a slobôd niektorej zo strán sporu a narušenie princípu právnej istoty.

14. Z uvádzaných rozhodnutí, vo svetle aj existujúcej prevažujúcej judikatúry Ústavného súdu SR (napr. nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 117/06, sp. zn. I. ÚS 320/2016, sp. zn. I. ÚS 395/2016, sp. zn. I. ÚS 540/2016), za použitia systematického a teleologického výkladu ustanovení ZoZŠ ústavne konformným spôsobom vyplýva, že ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny

právny štát, musí niesť objektivnu zodpovednosť za také konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Štát je povinný striktnie dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Hoci je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za ich postup, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Preto, ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania, či sa podozrenie, pre ktoré bolo vznesené obvinenie, v trestnom konaní potvrdilo. Za takejto situácie nemožno lipnúť na formálnom zrušení nezákonného rozhodnutia vyžadovaného ust. § 6 ods. 1 ZoZŠ, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za ústavne konformný treba považovať výklad, ku ktorému možno dospieť už uvedeným systematickým a teleologickým výkladom, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o vznesení obvinenia, ak následne došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k vyneseniu oslobodzujúceho rozsudku, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má takéto rozhodnutie rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, pretože jeho právoplatnosťou sa trestné konanie končí, t.j. zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Preto nezákonné rozhodnutie pre účely vzniku nároku na náhradu škody podľa ZoZŠ predstavuje aj Uznesenie (uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi), pretože trestné stíhanie žalobcu skončilo oslobodením spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Len takýto výklad „nezákonného rozhodnutia“ pre účely ZoZŠ je takým, ktorý rešpektuje základné práva občana, v danom prípade žalobcu, ktorý bol súdom právoplatne oslobodený spod obžaloby pre skutok, pre ktorý bolo voči nemu Uznesením vznesené obvinenie.

15. Výklad prezentovaný žalovanou by v konkrétnej situácii viedol k absurdnej situácii, ktorá by bola v rozpore so všeobecnou spravodlivosťou, že hoci rozhodnutím príslušného orgánu štátu začalo trestné stíhanie voči žalobcovi, ktoré hoci neskončilo jeho právoplatným odsúdením, ale naopak oslobodením spod obžaloby pre nepreukázanie existencie skutku, pre ktorý bol stíhaný, napriek takémuto skončeniu trestného konania by mal žalobca definitívne znášať náklady, ktoré mu dôvodne (účelne) vznikli v príčinnej súvislosti s realizáciou jeho práv v trestnom konaní a jeho obhajobou, predstavujúce jeho škodu, hoci mu príslušné orgány štátu v rámci vedeného trestného konania nič z toho, z čoho bol podozrivý, nepreukázali. Práve a len takým výkladom, aký je zrejmý z doterajšej judikatúry súdov, môže dôjsť k naplneniu princípu právneho štátu z materiálneho hľadiska, aby štát niesol objektivnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré svojim konaním priamo zasiahli do základných práv a slobôd jednotlivca, ak v konečnom dôsledku v rámci svojho zákonom upraveného postupu sa ich prvotné podozrenie ukáže ako nedôvodné (mylné), ktorej zodpovednosti sa nemôže zbaviť.

16. Pokiaľ žalovaná v súvislosti so svojou argumentáciou poukazovala len na jediné rozhodnutie - nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 163/2013 z 13.11.2013 predstavujúce „ojedinelý“ názor oproti ostatnej judikatúre ústavného súdu z obdobia pred a aj po vydaní daného nálezu, v tomto smere možno súhlasiť s argumentáciou žalujúcej strany uvádzanej pod bodom 4.5. a poukazujúcej predovšetkým to, že daný nález prioritne riešil iné otázky, než tie, ktoré sú rozhodné pre posúdenie teraz prejednáwanej veci, pričom tento pri svojich záveroch ani nepodrobil testu ústavnosti dovtedajšiu konštantnú judikatúru NS SR ohľadne otázky posudzovania uznesenia o vznesení obvinenia ako nezákonného v prípade, ak sa trestné konanie skončí oslobodením spod obžaloby pre nepreukázanie existencie žalovaného skutku.

17. Za navzájom protirečivú súd považuje aj záverečnú argumentáciu žalovanej v duplike, keď na jednej strane v danej trestnej veci „obhaja“ podanie obžaloby (aj zo svojho terajšieho pohľadu) ako dôvodný procesný postup a spôsob ukončenia prípravného konania a na druhej strane začala tvrdiť, že žalobca v prípravnom konaní nevyužil všetky prostriedky ochrany, a to najmä mimoriadny opravný prostriedok podľa § 363 a nasl. TP a touto svojou nečinnosťou mal aj sám žalobca prispieť k ďalšiemu konaniu,

ktoré vyústilo do podania obžaloby, pričom v čase možnosti uplatnenia tohto postupu už obhajcu mal. Na jednej strane teda žalovaná poukazuje na zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní a pri podaní obžaloby a na strane druhej nelogicky vytýka žalobcovi, že predsa len (nevedno prečo, ak všetko podľa aj terajšieho presvedčenia žalovanej malo byť v poriadku a bez akéhokoľvek porušenia zákona), mal žalobca predsa ešte podať v prípravnom konaní mimoriadny opravný prostriedok.

18. Súd konštatuje, že v danom prípade boli splnené všetky tri predpoklady objektívnej zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá vznikla žalobcovi, uplatnenej v tomto konaní, včítane existencie nezákonného rozhodnutia (žalovanou namietaného ako neexistujúceho), vznik škody predstavujúcej náklady vynaložené žalobcom na jeho obhajobu v predmetnom trestnom konaní, ktoré skončilo jeho právoplatným oslobodením spod obžaloby a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou (vzniknutá majetková ujma žalobcu by nevznikla, ak by voči nemu nebolo vedené trestné stíhanie iniciované práve Uznesením). Základ žalobcovho nároku je teda daný. Tento nárok si žalobca uplatnil spôsobom predpokladaným ZoZŠ (podaniu žaloby predchádzalo v súlade s § 15 ZoZŠ predbežné prerokovanie nároku na základe riadnej písomnej žiadosti žalobcu spĺňajúcej predpoklady stanovené v § 16 ods. 1 ZoZŠ, u príslušného orgánu štátu, ktorým bola v danom prípade Generálna prokuratúra Slovenskej republiky s poukazom na § 4 ods. 1 písm. f) ZoZŠ, keďže prokurátor zamietol ako nedôvodnú sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia voči jeho osobe, keď daný orgán túto žiadosť aj prerokoval s negatívnym výsledkom pre žalobcu, tak ako to už súd uviedol pod bodom 10.

19. Uplatnený nárok na náhradu škody spadá pod dispozíciu ustanovenia § 18 ods. 1 ZoZŠ a predstavuje trovy právneho zastúpenia (obhajoby) za úkony súvisiace s obhajobou žalobcu v predmetnom trestnom konaní, či už v štádiu prípravného konania alebo v rámci následného konania pred súdom po podaní obžaloby, ktorých celková výška vyúčtovaná podľa AT predstavuje 2.466,50 eura včítane DPH, ktorých podrobný rozpis žalobca doložil, včítane toho, že tieto trovy už svojmu obhajcovi (jeho terajšiemu zástupcovi) v celom rozsahu uhradil.

20. V prejednávanej veci žalovaná spochybňovala akurát základ nároku (a v rámci toho len otázku existencie nezákonného rozhodnutia s ohľadom na to, ako je výslovne definované v § 6 ods. 1 ZoZŠ), pričom žiadnu tobôž nejakú konkrétnu námietku neuvádzala voči uplatnenej výške škody, predstavujúcej v celom rozsahu žalobcovi vzniknuté náklady na trovy obhajoby v predmetnom trestnom konaní, resp. ku ktorejkoľvek jej dielčej položke.

21. Z uvádzaných dôvodov potom súd žalobe čo do žalovanej istiny 2.466,50 eura v celom rozsahu vyhovel.

22. Zároveň súd s poukazom na § 16 ods. 4 ZoZŠ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. určujúceho v danom ustanovení výšku občianskoprávných úrokov z omeškania, priznal žalobcovi zo sumy 2.466,50 eura aj uplatnený zákonný 5 %-ný ročný úrok z omeškania za uplatnené obdobie od 29.09.2018 (odo dňa nasledujúceho po tom, ako bola zástupcovi žalobcu doručená 28.09.2018 odpoveď Generálnej prokuratúry SR listom z 24.09.2018, ktorým bolo oznámené, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody nebude uspokojený) až do jej zaplatenia.

23. S ohľadom na žiadosť žalovanej a ňou prezentované dôvody, súd s poukazom na § 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ustanovil dlhšiu, a to 30-dňovú lehotu na splnenie uloženej povinnosti, plynúcu od právoplatnosti rozsudku, ktorá skutočnosť nespôsobuje žalobcovi ujmu, keďže priznaný nárok je až do svojho uspokojenia úročený tzv. zákonným úrokom z omeškania.

24. S ohľadom na plný úspech žalobcu v tomto konaní súd s poukazom na § 262 ods. 1 CSP priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na plnú náhradu trov tohto konania. O výške trov bude rozhodnuté s poukazom na § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 355 ods. 1 a § 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 127 ods. 1 a 2 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, jeho podpísania a uvedenia spisovej značky tohto konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) - § 363 CSP.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien.